

ABDRUCK DER TEXTE

Sacrae Lectiones ex propheta Iob

Lectio prima

(Job VII, 16–21)

Parce mihi Domine:

nihil enim sunt dies mei.

Quid est homo, quia magnificas eum?

aut quid apponis erga eum cor tuum?

Visitas eum diluculo,

et subito probas illum.

Usquequo non parcis mihi,

nec dimittis me,

ut glutiam salivam meam?

Peccavi; quid faciam tibi,

o custos hominum?

Quare me posuisti

contrarium tibi, et factus sum

mihimetipsi gravis?

Cur non tollis peccatum meum,

et quare non aufers

iniquitatem meam?

Ecce nunc in pulvere dormiam;

et si mane me quaesieris,

non substistam.

Lectio secunda

(Job X, 1–7)

Taedet animam meam vitae meae;

dimittam adversum me eloquium meum,

loquar in amaritudine animae meae.

Dicam Deo: Noli me condemnare;

indica mihi cur me ita iudices.

Numquid bonum tibi videtur,

si calumnieris me, et opprimas me,

opus manuum tuarum,

et consilium impiorum adjuves?

Numquid oculi carnei tibi sunt?

aut sicut videt homo,

et tu videbis?

Numquid sicut dies hominis dies tui,

et anni tui sicut humana sunt tempora,

ut quaeras iniquitatem meam,

et peccatum meum scruteris,

et scias quia nihil impium fecerim,

cum sit nemo qui de manu tua possit eruere?

Lectio tertia

(Job X, 8–12)

Manus tuae Domine fecerunt me,
et plasmaverunt me totum in circuitu:
et sic repente praecipitas me?
Memento, quaeso,
quod sicut lutum feceris me,
et in pulverem reduces me.
Nonne sicut lac mulsisti me,
et sicut caseum me coagulasti?
Pelle et carnibus vestisti me;
ossibus et nervis compegisti me.
Vitam et misericordiam tribuisti mihi,
et visitatio tua custodivit spiritum meum.

Lectio quarta

(Job XIII, 22–28)

Responde mihi:

Quantas habeo iniquitates et peccata,
scelera mea et delicta ostende mihi.
Cur faciem tuam abscondis,
et arbitraris me inimicum tuum?
Contra folium, quod vento rapitur,
ostendis potentiam tuam,
et stipulam siccam persequeris.
Scribis enim contra me amaritudines,
et consumere me vis peccatis
adolescentiae meae.
Posuisti in nervo pedem meum,
et observasti omnes semitas meas,
et vestigia pedum meorum considerasti,
qui quasi putredo consumendus sum,
et quasi vestimentum
quod comeditur a tineam.

Lectio quinta

(Job XIV, 1–6)

Homo, natus de muliere,
brevis vivens tempore,
repletur multis miseriis.
Qui quasi flos egreditur
et conteritur,
et fugit velut umbra,
et numquam in eodem statu permanet.
Et dignum ducis super
hujusmodi aperire oculos tuos,
et adducere eum tecum in iudicium?
Quis potest facere mundum
de immundo conceptum semine?
Nonne tu qui solus es?
Breves dies hominis sunt;
numerus mensium ejus apud te est;
constituisti terminos ejus,
qui praeteriri non poterunt.
Recede ergo paululum ab eo, ut quiescat,
donec optata veniat,
et sicut mercenarii, dies ejus.

Lectio sexta

(Job XIV, 13–16)

Quis mihi hoc tribuat,
ut in inferno protegas me,
et abscondas me, donec pertranseat
furor tuus, et constituas mihi
tempus in quo recorderis mei?
Putasne; mortuus homo rursus vivat?
Cunctis diebus quibus nunc milito,
expecto donec veniat immutatio mea.
Vocabis me, et ego respondebo tibi;
operi manuum tuarum porriges dexteram.
Tu quidem gressus meos dinumerasti,
sed parce peccatis meis.

Lectio septima
(Job XVII, 1-3, 11-15)

Spiritus meus attenuabitur,
dies mei breviabuntur,
et solum mihi superest sepulcrum.
Non peccavi,
et in amaritudinibus moratur oculus meus.
Libera me, Domine, et pone me juxta te,
et cujusvis manus pugnet contra me.
Dies mei transierunt,
cogitationes meae dissipatae sunt,
torquentes cor meum.
Noctem verterunt in diem,
et rursum post tenebras spero lucem.
Si sustinero,
infernus domus mea est;
et in tenebris stravi lectulum meum.
Putredini dixi: Pater meus es;
mater mea, et soror mea, vermibus.
Ubi est ergo nunc praestolatio mea,
et patientia mea?
Tu es Domine Deus meus.

Lectio octava
(Job XIX, 20–27)

Pelli meae, consumptis carnibus,
adhaesit os meum,
et derelicta sunt tantummodo
labia mea circa dentes meos.
Miseremini mei, miseremini mei,
saltem vos, amici mei,
quia manus Domini tetigit me.
Quare persequimini sicut Deus,
et carnibus meis saturamini?
Quis mihi tribuat ut scribantur sermones mei?
Quis mihi det ut exarentur in libro
stylo ferreo
et plumbi lamina,
vel celte sculpantur in silice?
Scio enim quod Redemptor meus vivit,
et in novissimo die de terra
surrecturus sum;
rursum circumdabor pelle mea,
et in carne mea videbo Deum Salvatorem meum.
Quem visurus sum ego ipse,
et oculi mei conspecturi sunt, et non alius;
reposita est haec spes mea in sinu meo.

Lectio nona

(Job X, 18–22)

Quare de vulva eduxisti me?

Qui utinam consumptus essem,
ne oculus me videret!

Fuissem quasi non essem,
de utero translatus
ad tumulum.

Numquid non paucitas
dierum meorum finietur brevi?

Dimitte me ergo,
ut plangam paululum
dolorem meum:

antequam vadam,
ad non revertar,
et terram tenebrosam,
et opertam

mortis caligine:
terram miseriae
et tenebrarum,
ubi umbra mortis,
et nullus ordo,
sed sempiternus
horror inhabitat.

Lectiones matutinae de nativitate Christi

Lectio prima

(Isaias VIII, 23 und IX, 1–5)

Primo tempore adleviata est
terra Zabulon et terra Neptalim:
et novissimo aggravata est via maris
trans Jordanem Galileae gentium.

Populus, qui ambulabat in tenebris,
vidit lucem magnam;
habitantibus in regione umbrae mortis,
lux orta est eis.

Parvulus enim natus est nobis,
et filius datus est nobis.

Lectio secunda

(Isaias XL, 1–3, 5–8)

Consolamini, consolamini, popule meus,
dixit Dominus Deus vester.

Loquimini ad cor Hierusalem,
et advocate eam:

quoniam completa est malitia ejus,
dimissa est iniquitas illius,
recepit de manu Domini duplicia
pro omnibus peccatis suis.

Vox clamantis in deserto:

Parate viam Domini,
rectas facite in solitudine semitas Dei nostri.

Et revelabitur gloria Domini,
et videbit omnis caro pariter
quod os Domini locutum est.

Omnis caro foenum est,
omnis gloria ejus quasi flos agri.

Exsiccatum est foenum, et cecidit flos;
quia spiritus Domini sufflavit in eo.

Vere foenum est populus;
exsiccatum est foenum, et cecidit flos;
verbum autem Domini manet in aeternum.

Lectio tertia

(Isaias LII, 1–3, 6–9 [2. Hälfte])

Consurge, consurge, induere fortitudine tua, Syon!
induere vestimentis gloriae tuae,

Hierusalem, civitas Sancti,
quia non adjiciet ultra ut pertranseat per te
incircumcisis et immundis.

Excutere de pulvere, consurge,
sede, Hierusalem!

solve vincula colli tui,
captiva filia Syon;

quia haec dicit Dominus:
Gratis venundati estis,
et sine pretio redimemini.

Quia ego ipse qui loquebar, ecce assum.

Gaudete et laudate simul,
deserta Hierusalem,
quia consolatus est Dominus populum suum,
paravit brachium sanctum suum
in oculis omnium gentium.